



I. felvonás

Az Elfeledett Háború

2. fejezet

Az Erő
Bárkája

Lábai Földbe gyökeredztek félelmében, nem tudta, nem is tudhatta, mi tévő legyen. Ha felveszi a harcot, a férfi egy szempillantás alatt megöli, oly nagy az erőben lakozó képességeik közti különbség. Elfutni sem tud, nincs hová, tán egyedül mesteréhez szaladhatna. De a vérmes sith akkor egy insta alatt végezhetne vele, hisz a lánynak egy röpke pillanatig felé kellene fordítania a sebezhető hátát.

- Ne félj, Rya, nem érted jöttem – törte meg a férfi mély, ádáz hangja a kibontakozó csendet. Persze az magától értetődött, hogy a lány egy szavát sem hiszi el, ki reszketve ingatni is kezdte bájos fejét a mondat elhangzását követően. Sőt, még jobban megrettent. *Mégis honnan tudta a nevét?* – Ugyan már, te okosabb vagy ennél, mi a bánatért hagytalak volna meglógni?

A twi'lek elméjében egykor egy csapásra minden összeállt. Sosem rázta le Sigilt ámokfutása közepette, a férfi néhány sebes lépés után megfordult, s egy másik kijáraton távozott. Bizonyára neki is volt egy siklója a környéken, méghozzá egy, az övénél sokkalta sebesebb gép. *De hogy jutott fel a hajóra? S miért nem egyből ide jött, egy hosszas órát felölelő kitérő helyett?*

- Nem tudtam, hogy az Outrideren vagytok – közölte a sith, ugyanis oly tisztán olvasott Rya elméjében, akár egy nyitott könyvben. Mindig is szerette megválaszolni az áldozatai fejében kavargó, utolsó kérdéseket. Hisz jóllehet, nem a lány képezi most célpontját, de vele már pusztá szórakozásból is végez majd. – Ráadásul, a mestered okos volt, elrejtette a jelenlétét, akárcsak a tiedet egy bizonyos körzetben. Ezért csak akkor szereztem rólad tudomást, mikor a palota felé tartottál, s onnan már csak annyit kellett tennem, hogy visszacsallak ide. Amikor elérted a kikötőt már tudtam, hogy ez lesz a ti hajótok, és hidd el, könnyű bemászni egy ilyen teknő légzsilipén, ha az ember felnyithatja azt az Erő segítségével. Mellesleg rájöttél már, kit is keresek?

- Sohta mester... – hebegte a lány halkán, félelme közepette, s különösképp attól tartott, hogy ha hangosabban szólal fel a kelleténél, a sith könnyű szerrel roppantja össze a gégéjét. Hiába voltak Myra bölcs tanításai, a fénykard, vagy épp a Jedi megnevezés, képtelen volt visszanyerni a lélekjelenlétét. Nem egy ilyen kilátástalan helyzetben, s nem egy ilyen iszonyatos erejű ellenféllel szemben.

- Úgy bizony. Látod, kislány, tudsz te, ha akarsz. Akárcsak a nővéred – ekkor megfagyott a vér Rya ereiben, most már Annie élete is veszélyben forgott, a sajátjával egyetemben. Sigil ezzel mindent és mindenkit fenyegetett, mi valaha is kedves volt számára, s hiába félt, sőt rettegett, többé már ez nem érdekelte.

- Mester! – kiáltotta oly hangosan, ahogyan csak azt vékony hangszálai engedték, majd kibontotta fénykardja zöldesen izzó pengéjét. El sem tudta képzelni, most mit tesz vele a férfi, s mindenre számított, csak épp dölyfös kacajra nem.

- Pompás, egyébként is unalmas lett volna egyesével legyilkolni benneteket. És nyugodj meg kislány, nem számít, hogy mit teszel. Annie az enyém lesz!

- Csak szeretném! – hallatszott mestere harcias kiáltása a twi'lek háta mögül, ki a segélykérés hallatán oly sebesen viharzott ide, mint még soha életében. És meglehet, aggastyán korát élte már, de mégis oly erővel lökte ki Ryát kettejük közül, egyenesen a szürke folyosóra, mintha még harminc sem lenne, ki ennek okát kezdetben nem is értette. Ám már nem maradt túl sok ideje a tűnődésre.

Sigil azonnal előrántotta hajlított markolatú fényzablyáját, majd kibontotta annak lilásan izzó pengéjét Myra ismerős arca láttán, ki minden szeretete, tanítása s bölcsessége ellenére dühödt fenevadként rontott rá a Sithre. Mintha egy haragos vadállat eredt volna gyermeke védelmére, az öreg úgy rántotta elő fényzablyáját, majd irányzott egy erőteljes csapást a férfi felé.

A nő úgy háritotta a szilaj kardcsapást, mintha mi sem lett volna természetesebb, s rövidesen már saját támadását kezdeményezte, melynek a gyorsaságában, mintsem a puszta erejében rejlett pusztító fenyegetése, de Myrát sem kellett féltetni. Jóllehet, Sigil minden tekintetben felülmúlta, ám mégis csak ő vezette be mindenbe, minek hatalmát köszönheti. A nő jól ismerte trükkjeit, a fondorlatos kardcsapásokban rejlődő szándékot. Sok esetben még egykori tanítványánál is jobban sejtette ezeket.

- Menekülj! – hasította az öregasszony keserves kiáltása a levegőt, a mind hevesebb kardcsapások egyre villódzó szikárinak záporozásán át. Rya számára pedig azonnal leesett, hogy ez nem az a fajta mondat volt, melynek jelentése azt sugallta: „*Te maradj hátul, magam is elintézem!*”. Egyértelműen egy más keserűbb jelentés párosult hozzá „*Fuss, rohanj az életedért, az én sorsom már elrendeltetett!*” A lány nem habozott, bár szívesebben maradt volna, hogy vállvetve küzdhessen a Sith ellen, nyomban a hídhoz sietett, a nő végakarátának eleget téve.

- Mégis hová menjünk?! – csattant fel Syrus idegességében, ki már heves vitába keveredett Hawkal a teendőket illetően. Ők nem szállhattak szembe az öreggel, hiszen egy sith könnyedén a hatalmába keríthetné elméiket, egy szempillantás alatt egymás ellen fordítva őket. Ám míg Myra feltartotta, ez nem volt lehetséges.

- Mi van a hajóval? – vetette fel Rya, amint élte második legnehezebb futása végeztével a pilótafülkéhez érkezett, miközben az előttük tornyosuló, ismeretlen eredetű hajóra mutatott jobbjával. S karja még most is remegett félelmében.

- Lehetséges, de mi lesz a hajóval?

- Az már történelem... most az a fontos, hogy élve megússzuk mindezt – felelte a klón, vállára téve érdes kezét. Ő már rég szembement volna Sigillel, ha a most ádáz küzdelmet vívó Sohta mester nem tiltja azt meg, s akkor bizonyára Leon is követte volna a szinte biztos halálba.

- Akkor kapaszkodjatok, mert ez egy rázós menet lesz! – jelentette ki a férfi vegyes érzelmekkel, majd rákapcsolta a tartalékenergiát a hajtóművekre, hogy mihamarabb odaérhessenek. Mivel Rya kabinja a hajó baloldalán helyezkedett el, messze a jobb oldalt lévő légszilipről, – ez volt az egyetlen, ahonnan át lehetett szállni a hajóra, mivel a hangárjában való leszállással Sigil is feljutott volna – jól tudták, hogy ők még idejében lejuthatnak. Ennek valamelyest örültek ugyan, de mély szomorúsággal töltötte el lelküket a tény, miszerint Myrán már egyikük sem segíthet.

Egyedül az ő kezében van élete.

- Csak ennyit tudsz, „mester”?! – nevetett fel Sigil, miközben már szinte könnyű szerrel háritotta a rá újra és újra lesújtó, kékesen izzó fényzablyát. Mostanra Myra minden csele, s útja során eltanult fondorlata hiábavalónak bizonyult. Bármennyire is

ismerte az ellenfelét, bárhogyan is támadott rá, ő mindig egy hosszas lépéssel előtte járt már. Ráadásul a nőn már tisztán látszott, már nem bírja soká. Sebesen kapkodta az éltető levegőt, mind hevesebben izzadt és nyelt, minden egyes porcikája remegett izmainak kimerültségétől. Nem húzhatta már túl sokáig a Sith ellenében.

Hiszen az Erő nélkül már a fénykardját sem tudta volna kézben tartani.

- Miért nem tudtál elmenni? Mi sosem bántottunk téged! – eközben Sigil ismét támadni kezdett, éles szögben lesújtva nőre, ki alig tudta elkerülni a feje felé sebesen hasító pengét, s meglepetten szembesült a ténnyel, hogy most tökéletes lehetősége nyílt egy csapásra, mellyel könnyű szerrel olthatná ki egykori tanítványa életét. S nem is habozott kihasználni a lehetőséget, bármennyire is szerette még Sigilt. Hisz Ryáért küzdött most, eddigi élete legkedvesebb dolgáért.

- Jól tudod miért: még élsz! – sziszegte a férfi haragosan, majd könnyű szerrel háritotta Myra oly magasztos remények által övezett csapását, elvégre egy csapda volt az egész. Direkt hagyta védtelenül azt a pontot, s minden a várakozásai szerint történt, mivel a nő számára lehetetlenül rossz szögben találkoztak fénykardjaik. Sigil nyomban le is csúsztotta sajátját a kékesen izzó pengén, majd iszonyatos szikrák közepette kettészelte mestere kardját. Innentől már nyert ügye volt, csupán annyit kellett tennie, hogy kettéhasítja Myra vékony testét, majd megöli a hajón tartózkodó többi ártatlan lelket is. Legalábbis csak ezt kellett volna tennie.

A nő ugyanis nyomban a folyosóra szökött ezen gondolatok érzésén, kellő távolságra a lilásan izzó pengétől. Ráadásul épp ezen másodpercben kapcsolódott rá az Outrider a másik hajóra, melyet Myra csak egy Régi Köztársasági cirkálóként ismert. Nem sejtette hogyan, vagy legfőképp miért is keveredett oda az a hajó, ám abban biztos volt: sokkalta biztonságosabb odaát.

- Mester? – szólította meg Rya, aki a szerény csapat kíséretében igyekezett le a fedélzetről, a nő, még ha szeme sarkából is, de jól látta őt. S szívesen utánaszaladt volna a haragos Sith elől, de nem tehetette, hisz Sigil még koránt sem fejezete be. Ami azt illeti, a harcba még csak bele sem melegedett. Eljött az Erő ideje.

- Fuss, addig feltartom! – kiáltotta utána Myra kétségbeesetten, egy röpke másodperccel azelőtt, hogy a szikrák heves zápora megindult volna feléje egykori tanítványa ujjából. A Jedi ugyan tisztelen nyelte el azokat tenyerével, ám jól tudta, hogy már nem sokáig. A szeretet, a becsület, s minden más fontos erényből erőt merítve kitartott ugyan, míg tovaszalad jelenlegi növendéke, ám eljött a vége.

Sohta mester egyszer csak lehunyta ébenfekete szemét, majd a folyosó másik végébe vetette a sith mind hevesebben izzó szikárinak egyre cikázó zápora, s füstölögve érkezett az Outrider fedélzetének fémes talajára. Sigil eleinte elmosolyodott ugyan, ám rövidesen tudatosult benne a tény:

Még nagyon is maradt benne élet.

- És lám, Myra, eljött a pillanat – harsogta mély torokhangom, miközben diadalittas léptekkel az egykori mestere fölé érkezve bontotta ki ismételten fényszablyáját. S a nő ennek hallatán újfent felnyitotta szemét, bátran akart szembe nézni végzetével, akárki enyves keze által érkezen is az. Ő Jediként fog meghalni.

- A pillanat, amikor meghalsz! – jelentette ki Sigil széles mosollyal az arcán, beteg szórakozásának tetőpontján, majd Myra mellkasába mélyesztette fényszablyája lilásan izzó pengéjét. Ki felnyögött ugyan fájdalomában, de már tisztán látta: elérkezett a vége az ösvényének, ám egy valamit még el kellett mondania.

- Sigil egy valami... el kell mondanom... Szeretlek... bármit is tettél, teszel... megbocsájtok érte – nyögte ki a nő, utolsó lehelete által kísérve, majd végleg kihunyott a fény ébenfekete szemeiben.

Különös látvány fogadta hőseinket a másik hajó fedélzetén. A folyosók és kabinok rengetegének felépítése hasonlított a mostani hajókéhoz, ám mégis más volt egy bizonyos tekintetben. Annak ellenére, hogy az érzékelők már a fedélzetre lépésük előtt beharangozták, hogy egy lelket sem találnak majd a fedélzeten, különös volt így látni egy ilyen hatalmas bárkát. Különösen azért, mert a feltehetően éveken, ha nem évezredek át tartó sodródás után még mindig égtek a fények, teljes pompájában beragyogva a fedélzetet.

Ilyen esetekben, ha másra nem, de néhány kósza droidra már igazán számítana az ember, ám még azokból sem akadt egy árva darab sem. A rögtönzött felderítés közepette, Rya egyszer csak összerezsent, majd kis híján a padlóra rogyott a hirtelen rátörő, maga az Erő által felé sodort fájdalomában.

- Jól vagy? – kapott utána egy szempillantás alatt Leon, nehogy a különös módon – az elhagyatottság ellenére – fényesre csiszolt, kristály tiszta padlóra boruljon az ifjúhölgy, kinek arcán újabb könnyek kezdték meg csörgedezésüket.

- Már vége... – suttogta Rya halkán, még Syrus számára is alig érthetően a mondatot, melyet kétféleképp is lehetett jelen helyzetükben, ám a hangnem, a szavak bánatos ejtése méltán sugallta, hogy a két kardforgató közül Myra az, ki életét vesztette. Ráadásul, ha így van, Sigil már bármikor megindíthatja hajtóvadását a következő célpontja – tehát hőseink – ellen.

- Sajnálom – Hawk együttérzése jeleként a lány vállára tette a kezét, majd az oldalt fekvő ablak felé fordította tekintetét, melyen át a csillagok végeleáthatatlan tengerének kivételével egy merőben más, meglepő dolgot vélt felfedezni. Az Outrider levált a cirkálóról, s megindult az ellenkező irányba, látszólag semmi felé. Bármit is tett, vagy mondott Myra az utolsó percében, azzal megmentette az életüket.

Rya némán állt néhány röpké pillanat erejéig, meredten figyelve a sith újonnan szerzett bárkáját, mikor a legádázabb mondat nyilallt elméjébe, mely valaha is elhagyta Sigil száját „*Annie az enyém lesz!*”, ám mestere tanításai révén tudta, most nem gondolhat ilyenekre, különösen akkor nem, ha már semmit sem tehet érte. Már ő az utolsó erőhasználó, ki a jó oldal követe, most már ő vált az eddig támaszául szolgáló társai nagyhatalmú segítőjévé. Tehát erősnek, határozottnak, s mi a legfontosabb, bölcsnek kell lennie. S ezek mindegyikének gátat szab a félelem.

- El kell jutnunk a hídig, hogy kiderítsük honnan jött ez a hajó. Ha szerencsénk van, egy olyan világról keveredett ide, ahol még a Birodalom sem vetette meg a lábát – jelentette ki a twi'lek kis tűnődés után, társai pedig meglepetten ugyan, de rábólintottak a közvetlen utasításnak ható, bölcs javaslatra.

Bármiféle holotérkép, vagy szerkezeti leírás nélkül nehéz ráakadni a masszív hajótesthez képest ilyen kicsiny helyiségre, Leon és Hawk bizonyára már az első percben el is tévedt volna, ha Venn nem veszi át a vezetést. Az Erő néma kiáltásai, alig hallható sugallatai minden esetben a helyes irányt súgták számára, akárhányszor elbizonytalanodott egy röpké szempillantás erejéig.

S néhány perc elteltével már csak néhány kanyar, s egy vaskos duracélajtó választotta el őket az ősidők során épült cirkálót.

Ám ekkor minden elsötétült körülötte.

Összerezzen a pillanat hevében fakadó félelmében, halványkék szemével rögvést pásztázni kezdte az eddig oly biztonságosnak tűnő folyosót. Átlátott a sötétség leplén, egy Jedit nem korlátoztak a fényviszonyok, legalábbis nem olyan döbbenetes mértékben, mint azt egy átlagemberrel tennék. S látván, senki és semmi sem fenyegeti, egy árva lélek sem próbál ezen vérfagyasztó fátyol alatt rejtőzve az életére törni, hamar eloszotta riadalmát, bátorságot öntve hevesen dobogó szívébe.

- Ennél rosszabbkor nem jöhetett volna ez az áramkimaradás. A szívbajt hozta rám... – közölte Rya megkönnyebbülten, ám ekkor belefagyott a szó, s közben újfent megfagyott a vér az ereiben. – Hahó, srácok? – a tény, miszerint senki más jelenlétét sem érzékeli, megnyugtatta ugyan egy kósza másodpercre, ám megfélekedett a tényről, hogy saját magán kívül két személyt nagyon is érezni kellene.

S mikor hátra fordította félelemmel teli tekintetét, beigazolódott lelkének legnagyobb kétsége. Egyetlen ajtó éles moraja sem hallatszott, egyetlen kósza lépés sem törte meg a csendet, s társai mégis eltűntek mögüle. De hiába terjesztette ki érzékeit, – jóformán az egész hajótestre – a két férfi jelenlétének egy kósza szikráját sem tapasztalta. Hamar tudatosult benne, hogy bármi is történt, egyedül kell folytatnia az egyre kísértetiesebbnek tűnő útját a híd felé, a vaksötétben. Nyomban előre fordult, csak azért, hogy az ütő most ténylegesen is megálljon benne.

- Üdvözetem! – egy hatalmas, fenyegető élőlény mély, tesztében és lelkében csontig hatoló hangja visszhangzott végig a folyosón. Rya akárhány helyen járt az elmúlt években, nem tudta beazonosítani az előtte álló, szakadtas köpenybe burkolt, átlagos felüli testalkatú férfi fajtát, ki mégsem állt előtte, nem teljes egészében. Arca, ruházata, teste, minden, mi a fiatal twi'lek láthatott döbbszemeivel, halványkék volt, akárcsak tekintete. S bármilyen furcsa is volt, bármennyire is zavarba ejtette, keresztüllátott az idegenen.

Rya azonnal előrántotta fényszabalyját, a szellem, vagy leginkább egy különös entitás felé szegezve annak zöldesen izzó pengéjét. Bár még semmit sem tudott a lényről, a minap eseményei és találkozásuk körülményei alapján nem sok jót sejtetett.

Miért csak most mutatja magát, ha a legkisebb mértékben is barátságos lenne?

- Bennem nem tehetsz kárt, ilyesfajta primitív fegyverekkel! – harsogta a sith (mert így nevezeték Korriban azon szülőiteit, kik vérvonalát képviselte) mély torokhangon, majd karjának egy erélyes mozdulatát követően, egy csapásra kikapcsolt a folyosó falait zöldesen beragyogó penge. Rya azonnal felismerte a helyzetet, s most sebesen

hátrálni kezdett, míg hátát a mögötte immár zárva álló ajtóhoz nem szegezte. – Nem kell félned, kicsi twi'lek, nem foglak bántani. Sőt, óvni szeretnék.

- Ki... mi vagy te? – kérdezte harsányan, enyhén remegő hangon Rya, a férfi ekkor széttárta karjait, hogy a lány tisztán láthassa az izmos nyakában lógó amulettet. De hiába szemlélte, nem esett le neki, mit is jelent mindez.

- Értem, tehát fogalmad sincs, hogy kerültél ide? – Venn félelemmel teli tekintettel rázta a fejét, egy szavát sem hitte el az idegennek. E szempontból még szerencse, hogy így van, hisz a szíve is megállt volna riadalmában, ha tudná, egy igazi Sith-el áll szemben, legalábbis szellemként. Rejtély, hogy juthatott a létezés ilyen magas szintjére. – Ez esetben, legyen elég annyi, hogy engem csak az Őrzőként emlegetnek.

- „Őrző”? – ez a név ugyanúgy semmit sem mondott neki, akár az amulett.

- Igen, az én feladatom a Damachus felügyelete. Én vagyok az egyetlen, aki akkortájt megtehetette. Mostanra már vannak mások is, akik ilyen magas szinten érték el ezt a létsíkot, de ők mások. Az Erő nem adott nekik célt a haláluk pillanatában, csupán céltalanul bolyongnak, a saját megérzéseiket követve.

- Mégis miféle létsíkot?

- A holtak létsíkját, a dimenziót, amely az Erő igazi otthona. Mindez nem különleges, mindenki elmegy oda, előbb vagy utóbb, akár csak a mestered, Myra – Rya ekkor a padló felé eresztette tekintetét, a férfi tisztán látta, hogy egy érzékeny pontra tapintott mindezzel. S nem akarta feleslegesen gyötörni a lányt. Éltében még talán, de így... már nem volt értelme. – A lényeg annyi, hogy én azon kevesek közé tartozom, kik visszajöhetnek, szellemként, ahogy egyesek neveznek minket. Ez a hely, maga a hajó, a két létsík közti kapocs, mely átível téren és időn egyaránt. Sok nevet adtak már neki az idők folyamán, de én csak Az Erő Bárkájaként nevezem.

- Még most sem értem. Ehhez nekem mi közöm van? Mit keresek itt? Hol vannak a... – ekkor a férfi éles válasza megtörte az idő közben valamelyest felbátorodó lány kérdéseinek gyors ütemben zajló özönét.

- A társaid biztonságban vannak, épségben találkozhatasz velük, amint megérkeztünk. Ami téged illet, veled nagy tervei vannak az Erőnek. Azok természetét még én magam sem értem, de nem is akarom. Csupán vak szolgálója vagyok, aprónként törlesztve a szörnyűségeket, melyeket még éltem folyamán elkövettem.

- Miféle tervei?

- Kövess! – a férfi ekkor megfordult, de nem léptei által, mintha a padló ott sem lett volna, úgy fordult meg az ürességben. S a folyosón haladva sem lépett, mint azt bárki más tenné a hozzá hasonlók közül. Elvégre ők már szellemek, egy magasabb létsík képviselői, kik zavartalanul utazhatnak a térben. A többiek is csak a formaságok, az anyagi tényező látszataképp cselekszenek így. De őt ez nem érdekelte, hiszen csak nagyon ritkán, tán százévente, ha bárki is betoppant ide. S azok eleinte, Ryához hasonlóan kiborulni látszottak ugyan, ám hamar hozzászoktak a helyzethez.

A sith bezárt minden ajtót – a hídra vezetőik kivételével – mikor a twi'lek erőt vett magán és utána eredt. Egyébként sem kószált volna el, hisz nem is lett volna hova mennie, ám a szellem így sokkal biztosabbnak találta az egészet.

A hatalmas, évezredek óta üresen álló helyiségbe érkezve mindent fehér fény özönlött el. De nem a fények felgyulladására végett, – azokat a férfi továbbra sem kapcsolta fel – hanem az ablakokon betörő, cikázó fényáradatnak köszönhetően. A Damachus nem a hiperűrben haladt, annak kékes, s nem hófehér lenne ragyogása. Rya a látottakból arra következtetett, hogy egy merőben más síkot szel a cirkáló, tán az általa ismertnél sokkalta sebesebbet. *Jóllehet, egy másik galaxisba mennek.*

- Háború, harcok, folytonos öldöklés – harsogta a férfi, mikor már a twi'lek felocsúdott döbbenetéből, s a helyiség közepére sietett, szorosan mellé lépve. – A fegyverekre, a harc létező legszánalmasabb eszközeire, mindig is szükség volt, s míg léteznek, annak ez az egyenes következménye. Nem volt korszak, nem volt esztendő, mikor két nép ne esett volna egymás torkának. S néhol az egész galaxis tette ugyanezt. A nagy háborúk, a könyörtelen pusztítás tetőpontjainak végeztével mutatkozott csupán némi békesség, nyugodtak le a harcoló felek. A felek, melyek közt a jó és rossz folytonosan helyet kap. Hol az egyik, hol a másik oldal mellett pártolva. De a végén, a halál minden egyes körforgása után, mindig akad egy győztes fél. Ám ugyanekkor, mindig marad remény – legyen az bármily kevés is – a másik fél számára, hogy feltámadhasson hamvaiból, s ha eljön a nap, ismét káoszba taszíthassa a galaxist. Ezek azon időszakok, melyeket én csak ciklusoknak nevezek, melyek szakadatlanul ismétlődnek az első nagy háború óta, s fognak is, egészen az idők végezetéig.

- *Tehát még van remény, nem marad örökké a Birodalom elnyomása alatt a galaxis* – hasított keresztül az örömteli tény Rya elméjén.

- Mint mondtam, számos végbement közülük, s sokkalta több is fog még. De hiába a létezés megannyi köre, a galaxis népei még sohasem gondoltak bele a ténybe, hogy ez nem lehet véletlen. A pusztaszerencse által egyszer, ha kétszer megismétlődhet egy fékezhetetlen háború, mely ugyanazon felek, a Jedik, és a Sithek közt megy végbe. Ám a kerék mégis csak forog, fékezhetetlenül ontva a galaxis népeinek vérének. Biztosítva azt, hogy sose boruljon bármely oldal felé is a mérleg. Mindig történjen egy csoda, jöjjön egy hatalmas Sith, vagy Jedi, ki egymaga a saját fele javára dönti el a már kilátástalan háború kimenetelét. Úgymond, egyensúlyt hoz az erőben. E mögött maga az Erő áll, melynek mi, a létezés magasabb síkjának követői képviseljük, s sok esetben végre is hajtjuk az akaratát. Akárcsak én.

- De nem én vagyok a kiválasztott, Sohta mester azt mondta, hogy ő Anaki... – ekkor a férfi egy újabb erélyes kézmozdulatot irányzott látszólag a semmibe. A hajó ablakai egy csapásra elsötétedtek, ám mégsem vált vaksötétté a híd, nem teljes egészében. A férfi ugyanis hátrébb suhant az ürességben, majd bizakodóan figyelte, ahogyan hologramszerű, ám mégis színes kivetítések özönlének Rya elé.

A múltból, és a jövőből, egyaránt.

A lány eddig úgy vélte, becsukja majd szeméit és befogja majd füleit, ha hasonló képek tárulnak elé, ám most mégsem így cselekedett. Döbbenet figyelte a képeket, mikor tudta, hogy oly dolgokat lát, mik még meg sem történtek.

Látta, ahogyan egy hatalmas, holdra emlékeztető állomás lebeg egy zöldellő hold felett, s hatalmas csata dúl körülötte, valamint belsejében. És mialatt két erőhasználó kegyetlen párbaját vívta maga a Császár színe előtt, a Lázadás hajói egymás után váltak semmivé az előttük tornyosuló csillagromboló flotta ösztüzében, majd felgyorsultak az események. Néhány röpké másodperce sem telt bele, s a hatalmas calamari cirkálók mind elhamvadtak a lézertűzben. A férfi, ki eddig ádáz csatát vívott Vaderrel, holtan hevert a padlón, s eközben önelégült kacaj töltötte be a helyiséget.

A következő pillanatban egy merőben más, még hátborzongatóbb kép tárult elé.

Anniet látta maga előtt, a koszos cella sarkában heverve, melyből az imént próbálta kimenekíteni. De már nem mozdult, egy helyben hevert a sarokban, s még csak nem is lélegzett. Évek telhettek már el a mai nap óta, hiszen sokkalta magasabb lett, de egyúttal soványabb is. Úgy nézett ki, mint egy csontváz, nem is csoda, hogy ekkorra már feladta szervezete. Ryát már ennek már a pusztá látványa is mélyen megrázta, de szerencsére, ekkor vége szakadt a képnek, s elérkezett a következő.

A hatalmas keselyű alakú csillaghajót látta maga előtt, melyet látomásaiban már oly sokszor megpillanthatott halványkék szemeivel. A roppant hajó megannyi csillagrombolóval vívta ádáz csatáját, köztük a Ballator osztályú szuper csillagrombolóval egyetemben. Eleinte jól boldogult az iszonyatos túlerővel, s kékesen izzó lövései számos tomboló veszét okozták, de hamar elérkezett az ütközet vége. A magánál az űrnél is sötétebb borítású hajó látszólag egy karcolás nélkül tűnt tova a mindenségben. Rya nem igazán értette, ezen történés hogyan kapcsolódik az összképhez, de nem is volt ideje, hogy ezen tűnődhessen.

A hatalmas csata képeit egy másik, még ádázabb ütközet váltotta fel, de merőben más csillaghajókkal. A Régi Köztársaság hajói voltak ezek, olyanok, melyen jelenleg is tartózkodik az ifjú twi'lek. Hatalmas, fekete burkú csillaghajókkal vívták elkeseredett harcukat, maga a Főváros, Coruscant étellel teli világa felett. A fekete, ék alakú, leginkább egy kicsiny birodalmi romboló ábrázatát keltő hajókhoz hasonlót még az életben nem látott Rya. Ám tudta, hogy akárhány évre is jár ez akárhonnán a jelentől, a Sithek űrhajói ezek. S a tény, hogy mindez a Főváros felett zajlik, nagyon rosszat sejtet. Különösképp azért, mert a következő pillanatban a köztársági hajók visszavonultak, egy szempillantás alatt tovatűnve a hiperűrben.

S ekkor, az elkeseredett twi'lek meglepetésére, és legnagyobb örömére, abbamaradtak a képek. A férfi egy erélyes karmozdulattal felvonta a cirkáló ablakit eddig leárnyékoló fémlemezeket, majd véget vetet a múltból és a jövőből egyaránt záporozó képeknek. De mégsem ragyogta be újfent fehér fény a hidat, hiszen már véget ért utazásuk. Elérték célpontjukat, a világot, hol minden kezdetét vette.

- Amit láttál, az sosem történt meg – törte meg a sith érdes torokhangja a Rya döbbenetében fakadó csendet. – Mindössze a jelen egy lehetséges változata, mely akkor következik be, ha elbuksz, és megteszed azt, amit nem kellene. Ahelyett, hogy azt tennéd, mit igenis kötelességed megtenni.

- De mégis mit? Nem értem... – a lány ekkor vette észre, hogy nem egy másik galaxisban, az űr egy szilaj szegletében tartózkodnak, sőt, még csak nem is egy másik

csillagrendszerben. A híd ablakán keresztül a Tatoonie homok fedte világa rajzolódott ki előtte. *Miért indultak el, s utaztak ilyen sokáig, ha egy tapodtat sem mentek?*

- A küldetésedről sajnos már nem mondhatok többet. Ám afelől már értesülhetsz, hogy az én nevem Serkesh, az egyetlen Sith, ki valaha is elérhette az öröklétet – más esetben Rya szemei kiugrottak volna döbbenetükben, ám most... mindez már meg sem lepte. – És meglehet, hogy a saját időben nem te voltál a kiválasztott, ám ittenieknek alaposan elkél a segítséged – közölte a sith mély hangján, majd egyszer csak kitárultak az ajtók és felgyulladtak a fények. Látszott, hogy jómaga is felszívódni készül, ám Rya közbelépett.

- De miben? Kérlek, mondd, hogy mit kell tennem és... – próbált a lány némi útmutatásra lelteni, ám bele sem gondolt, hogy a férfi még ha akarna sem adhatna neki. Az ő dolga csupán ennyi volt, idehozni őt, s útjára engedni.

- Ettől a perctől a mi útjaink elválnak Rya Venn, mindörökre – a lány eleinte elképedt a tényről, hogy a sith tudja a nevét, ám hamar rájött, hogy ezek után ez minden, csak nem meglepő. – Utad során számos nehéz helyzet, szívbemarkoló döntés előtt állsz majd, de ne feledd, a jó ügyért, az Erő egyensúlyáért teszed... – ekkor halványodni kezdett az egyébként is csak nehezen látható férfi arca. – Az Erő legyen veled!

- Rya, te hogy...? Mindegy, legalább megtaláltunk – törte meg egy fiatalos hang a pillanatot, amint a sith tovatúnt az ürességben. A lány nagyot ugrott ennek hallatán, úgy rezzent össze a szíve, mint a egy újabb halott szólította volna meg, látszólag a semmiből. De hamar eloszlott a kisebb pánikrohama, mikor megkönnyebbülve tapasztalta, hogy Syrus volt az, mellette pedig Hawk állt.

- Én?! Ti mit kerestek itt? – hiszen ugyanott állt, mikor tovatúnt a szellem, nem értette, hogy társai hogyan kerülhettek ide. Ezúttal sem nyílt ajtó, vagy hangoztak léptek. A két férfi egyszer csak mögötte termett.

- Mi órákig kerestünk, azt hittük, hogy eltévedtél. Végül rábeszéltem Leont, hogy menjünk fel a hídra és várjunk be ott. Eleinte átnéztünk minden feljegyzést, aztán keresni kezdtünk az érzékelőkkel, de sehol sem voltál. Most meg idefordultunk és egyszer csak itt termettél a semmiből. Mert annyi szent, hogy az az ajtó meg sem moccan – jelentette ki Hawk idegesen, éles hangnemben.

Egyszerűen utálta az ilyesfajta meglepetéseket. Nem mintha rossz lett volna végre rálelni az elkószált gyermekre, de valósággal kiakasztotta a tény, hogy fogalma sincs róla, mikor jön a következő „meglepetés”, s az már jó eséllyel egy rossz, fájó emlék kiváltója lesz. *Mi van, ha Sigil lesz a következő, aki így bukkan fel köztük?*

- Ez egy hosszú történet, és úgysem hinnétek el – ekkor kérdővé vált Venn halványkék szemeinek meglepett pillantása. – És mit találatok a feljegyzések közt? Használható a hajó, vagy kénytelenek vagyunk a hangárból elcsenni valamit?

- Semmit sem találtunk. Nincs gyártási év, kiindulási hely, navkoordináták, semmi. Mintha valaki kitörölt volna mindent, aztán itt hagyta volna, de ennek semmi értelme. Ha bárki is járt itt, úgy tűnt el, mint valami szellem. Nincsenek holttestek, a helyén van az összes mentőkabin, és minden hangár tele van. Maga a hajótest teljesen ép, de

hiányzik a hiperhajtómű magja, szóval haszontalan az egész, ha nem akarjuk a hátralévő életünket ebben a porfészken tölteni.

- Porfészeken?! – csattant fel Rya, enyhén idegesen. – Ez az otthonom. Nem szép, nagy, vagy épp jelentős bolygó. És meglehet, ne volt valami jó életem itt, de akkor is itt születtem. Csak én szidhatom így, senki más – ő ugyanis egyfolytában ezt csinálta, akárhányszor csak szóba került ezen „csodálatos” hely.

- Nem mindegy? – vágott bele a kibontakozó félben lévő nézeteltérésbe Leon – melyből egyébként sem lett volna semmi a mai nap eseményeinek fényében. – Ezzel már nem mehetünk sehova, de találtunk egy használhatónak tűnő hajót az egyik hangárban. Bár én még az életben nem láttam ilyen elavult modellt, de ez a legjobb esélyünk – fejezte be javaslatát, melyre mindketten rábólintottak.

- Mutasd az utat.

A kicsiny, XS osztályt képviselő könnyű fregatt sebesen hagyta el a Damachus hangárát, melyet egy fehér villanás követett. A fényáradat, mely körbefutott a cirkáló teljes törzsén, majd egy szempillantás alatt szertefoszlott, a hajóval egyetemben. A sith beteljesítette feladatát, hőseink immár magukra maradtak az ár hidegében.

- Azt hiszem... van egy kis gond – közölte Leon bizonytalanul (*Ki másé lett volna a botkormány?*), miközben a Tatooine felé emelte barna szemeinek hitetlenkedő pillantását. Eleinte egyikük sem értette, miért fehéredett el egyik pillanatról a másikra a férfi arca. Nem, míg maguk is oda nem pillantottak.

- Ez lehetetlen... – jelentette ki Hawk alig hallhatóan, miközben próbálta nem elhinni, amit lát. Mert a kék szemei által az elméje elé tárt kép nem lehet valóság. *Tatooine egy kis, jelentéktelen világ, ahol egy lélek sem fordul meg. Nem lehet ennyi hajó körülötte. S egyáltalán, mi féle hajók ezek?* Próbálta magát győzködni a klón, ám csakhamar szembe kellett néznie a ténnyel, hogy mindez valóság, ténylegesen is megtörténik, amit lát. A Damachusoz hasonló cirkálók egy egész armadája ténylegesen ádáz csatát vív a homok fedte világ felett, egy olyan ellenség ellen, melyet évezredekkel ezelőtt, Darth Revan Birodalmának idején láttak utoljára.

- Kizárt, hogy ez a mi időnkben történjen. Valami történt odaát, valami... – hitetlenkedett Syrus, majd belefulladt szó döbbenetében. S ekkorra összeállt a kép Rya elméjében, a sith végig ezt mondta neki, erre próbálta felkészíteni. Vele az Erőnek az őseik korában van terve, s olyasféle, mely az egész galaxis sorsára kihatással lesz.

- A Régi Köztársaság korába vitt minket.